
TANGA
ZA VŠECHNY
PRACHY
MIA STEPHANIE

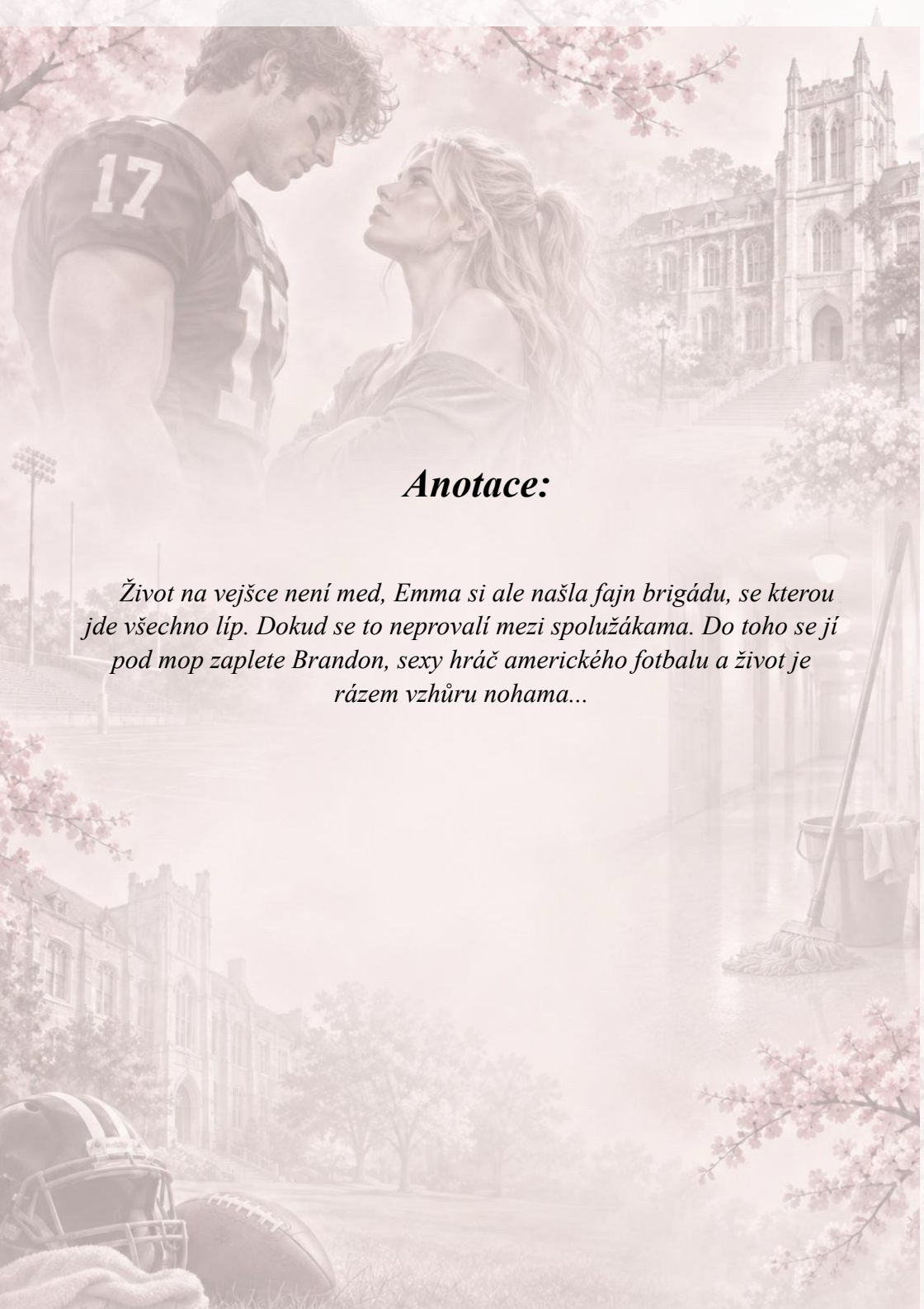

17

TANGA ZA VŠECHNY PRACHY

—

MIA STEPHANIE

Anotace:

Život na vejšce není med, Emma si ale našla fajn brigádu, se kterou jde všechno líp. Dokud se to neprovalí mezi spolužákama. Do toho se jí pod mop zaplete Brandon, sexy hráč amerického fotbalu a život je rázem vzhůru nohama...

Vydalo v roce 2026

Secret Press
Kontakt:
Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice
www.secretpress.eu
e-mail: secretpress@secretpress.eu
1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 32. eknihu
v edici Secret Press
Autor © Mia Stephania
Obálka a grafika © Mia Stephania a Manus
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN:
978-80-88553-37-3 epub
978-80-88553-36-6 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

PROLOG

„Ahoj, jak se máš?“ usměje se na mě Dylan a jde dál.

„Proč se tě ptal, jak se máš, když hned zmizel?“ podiví se Abi a ohlédne se za nejmohutnějším hráčem našeho týmu.

„Protože je to fotbalista a má vymlácený mozek,“ pokrčím rameny.

„Neurážej je, s jedním chodíš a právě ho jdeš překvapit.“

Ano, to má pravdu. Sice jsem na tenhle večírek Kappa Sigmy vůbec nechtěla, ale Charlese jsem neviděla už dva týdny a strašně mi chybí. Dneska jsem se vykašlala na úkoly a učení a užiju si s ním krásný večer, i když je barák přervaný lidma.

„Emmo, jak se máš?“ Zastaví se u nás další člen fotbalového týmu.

„Dobře. Kde je Charles?“ řvu na něj, aby mě přes hluk mejdanu slyšel.

Ukáže mi nahoru. Poděkuji a pokračuju po schodech s Abi v těsném závěsu.

Když se zastavím před jeho pokojem, začnu se usmívat. S Charlesem chodím teprve pár měsíců, takže se na něj pořád těším jako pitomá, i když jsme se naposledy viděli před dvěma týdny. Už si představuju, jak mě obejme, až vejdu dovnitř.

Stisknu kliku a otevřu dveře. Charles sedí na posteli se zakloněnou hlavou a rukou drží za vlasy blondýnku, která klečí mezi jeho koleny. Nějakou chvíli nechápu, proč je nahý a proč se ta holka pohybuje právě takhle. Potom mi dojde i to, co slyším, a padnu ramenem o zárubeň.

„Jo, kuř mě, kotě,“ zasténá a zhoupne se v bocích.

„No to snad ne!“ vyjekne Abigail místo mě, čímž na nás strhne svou pozornost.

„Proboha, Emmo!“ vykřikne Charles a odhodí od sebe holku, až dopadne tvrdě na zadek. Péro mu pořád stojí a mně je z toho špatně. „Zlato, ale říkala jsi, že nepřijdeš.“ Snaží se zakrýt, jako by mu to mělo pomoct.

„Jo, tak to pardon, že ruším, ty idiote!“ prsknu jedovatě, prásknu dveřmi a odcházím. Je mi jedno, kam. Je mi fuk, že na mě volá. A je mi totálně u prdele, že na mě všichni koukají, jak brečím.

Prodírám se lidmi na schodech i v přízemí. Někdo mi šlápne na nohu, další do mě vrazí ramenem, ale nezastavím se.

Vyběhnu ven tak rychle, že se mi zamotá hlava a narazím do dvojice před vchodem. Omluvím se, kluk mi něco odpoví, ale přes vlastní vzlykání mu nerozumím, tak pokračuju dál.

„Emmo!“ Zaslechnu hlas své kamarádky, ale ani s ní nechci mluvit.

Jakmile se dostanu ke koleji, už nebrečím, ale zaschlé slzy jsou na mé tváři jasně vidět.

Jen otevřu dveře naší univerzitní koleje, zastaví mě správce. Starší chlápek, který mi věčně kouká na prsa.

„Emmo, mám pro tebe dobrou zprávu. To místo uklízečky na koleji jsi získala. Máš ra… Holka, jsi v pořádku?“ zarazí se v polovině slova, když mu ukážu svůj obličej.

„Ano. Jen… co jste říkal?“ pokusím se tvářit, že se nic nestalo.

„Že máš to pracovní místo,“ zopakuje už mnohem tišeji.

„Aha, tak děkuji. Kdy můžu nastoupit?“

„Dám ti vědět. Opravdu ti nic není?“ zeptá se ještě jednou.

„Ne,“ řeknu, ale brada se mi znovu rozklepe, vzlyknu a rozeběhnu se do pokoje.

Kapitola 1
Brandon

„To byl neskutečnej zápas," gratuluje mi Hannah. Jakmile ke mně dojde, omotá mi ruce kolem krku a zvedne obličej, aby na mě viděla. Okamžitě jí položím ruce na ten její dokonalý zadek a skloním se k polibku, jenže to nestihnu, protože do nás někdo narazí.

„Dávej bacha!" oboří se Hannah na dívku, která za to mohla. Ta jen zavrávorá a dál se snaží utéct, přestože má tváře mokré od slz. Hannah trochu povolí a nadechne se. Vidím, jak je jí tý holky líto a už se jí chce zeptat, jestli je v pořádku, ale já ji přeběhnu.

„Co je, Popelko, ztratila jsi střevíček?" houknu na ni, ale holka se ani neotočí a běží dál.

„Bylo to nutný?" Hannah sundá ruce z mého krku a odstoupí.

Je kapitánkou roztleskávaček a zatraceně dobře ví, jak je krásná. S tím svým černým mikádem a modrýma očima by mohla mít skoro každýho chlapa, na kterýho ukáže, ale z nějakýho důvodu se pořád vrací ke mně. Ne že bych si stěžoval. V posteli nám to klape a ani jeden se nemusíme obtěžovat nějakým vztahem.

„Narušila naši chvilku." Chytím ji znovu za zadek a chci ji políbit, ale ona mi to nedovolí.

„Jo, jasně. Někdy seš fakt kretén, Brandone." Zakroutí hlavou a projde kolem mě do domu bratrstva.

„Hannah?" zavolám na ni, ale ona jde dál. Takže si jako dneska nezapíchám? Utíkám za ní, ale ztratila se v davu.

I já jsem členem tohohle stupidního spolku, ale nikdy jsem se o to neprosil. Jenže když byl můj prapraprapraděda jedním ze zakladatelů, rodina tak nějak automaticky počítala s tím, že půjdu v jeho stopách.

Jakmile jsem v domě, začnu se zdravit se svými přáteli a jdu si pro pivo.

„Tak teď jsi tu měl být," řekne Cole s potutelným úsměvem.

„Je mi jasný, že mi hned odvyprávíš, co se stalo.“

Cole je takový malý zpravodaj. Ví všechno a nebojí se to použít.

„Charlese právě načapala jeho holka, jak mu jiná kouří,“ začne se smát jako idiot.

„A?“ Pokrčím rameny, protože co vím, tak Charles tu holku podvádí na každým rohu.

„Jen že to bylo k smíchu. Ten magor ji od sebe odhodil, až si narazila kostrč,“ dovypráví a jde do kolen. Nahodím ledabylý úšklebek a loknu si piva.

S Charlesem jsme bývali nejlepší kamarádi snad od dětství, jenže když mi na konci třeťáku našli v počítači odpovědi k závěrečným testům, otočil se ke mně zády. Ze dne na den se se mnou přestal bavit a od té doby spolu komunikujeme prakticky jen prostřednictvím urážek a naschválů. Stalo se to před půl rokem a opravdu jsem měl velkej průser. Všichni mě hned označili za podvodníka a nikdo mi nevěřil. Nikdo až na děkana, který při mně stál. Jen díky němu mě komise nevyloučila. Musel jsem dřít jako kokot, abych mu dokázal, že si své místo zasloužím.

Teď ve čtvrťáku se na to nezapomnělo a nálepka kluka, co ukradl testy, mi zůstala.

Cole a Dean však taky stáli při mně. Máme totiž stejného nepřítele. Charlese. Zrzouna, který si dokázal omotat kolem prstu tolik lidí, až si myslím, že provozuje černou magii.

„Zdarec, už jste to slyšeli?“ přijde k nám Dean. Ťukneme si pěstí na pozdrav. Stojíme v kuchyni, jedeme si svoje sólo a je nám dobře.

„Právě jsem mu to říkal,“ prohodí Cole. Je to nejlepší obránce, jakého znám, a se svým robustním tělem a věčně nasraným výrazem dokáže nahnat strach i chlapům, kteří mají o hlavu víc než on. Hraje na pozici defensive tackle, takže jeho úkolem je proniknout soupeřovou útočnou linií a zastavit každého, kdo se pokusí proběhnout s míčem.

Já jsem quarterback. Řídím útok, rozhoduju, komu nahraju, a když se všechno podělá, jsem to já, na koho se snese největší sprška nadávek. Dean je running back, rychlej parchant, kterej si vezme míč a prokličkuje

mezi soupeři dřív, než se vůbec stačí zorientovat. A když má svůj den, zastaví ho leda náklaďák.

Nakonec je tu Charles, zasranej linebacker, kterej dokáže složit chlapa o dvacet kilo těžšího, ani nemrkne. A samozřejmě kapitán. Protože komu jinému by taky mohli dát kapitánskou pásku než tomu arogantnímu zrzavýmu hajzlovi.

„Tak co, stála ti za to ta děvka?“ zeptá se Cole Charlese, když se objeví v kuchyni a něco hledá.

„Co se vůbec staráš?“ Praští naštvaně dvířky od skříňky.

„Ale to my jen tak. Vždycky mě zajímalo, co je horší. Jestli když tě načape holka u nevěry, nebo naražená kostrč, ale asi se zeptám Vanessy.“

„Ne, tu právě odvezla sanitka,“ upozorní ho Dean a lokne si piva.

„Fakt?“ zhrozí se Charles. Nevydržím to a vyprsknu smíchy. On jim to fakt sežral.

„Bavíš se dobře?“ Charles udělá krok ke mně. Ani se nenadechnu, loknu si z lahve a upřu na něj pohled.

„Jo. Máš s tím problém?“ Nakloním hlavu a sevřu hrdlo lahve tak silně, až se bojím, že ho rozdrtím.

„A co když jo?“ vydechne mi do obličeje. V tu chvíli musím hlavu otočit stranou a opravdu se mi zvedne žaludek.

„Kurva, s tímhle bys měl něco dělat. Takhle netáhne ani šimpanzovi z prdele jako tobě z huby,“ řeknu dostatečně nahlas. Samozřejmě, že to slyší lidi kolem nás a začnou se hlasitě smát.

Charles ustoupí stranou a dýchne si do ruky. Ušklíbne se a zřejmě mi dá za pravdu. Jen přivře oči a odejde. Nemá na mě, on to ví, já to vím a všichni okolo taky.

*****

Jsem sice členem bratrstva, ale radši bydlím na koleji než s nimi v jednom baráku. A ne, není to jen kvůli Charlesovi, ale mám prostě rád svůj klid. Odcházím kolem půlnoci, pozdravím hlídače a jdu rovnou

k sobě na pokoj. Není to žádný luxus, ale mně to stačí. Stejně se sem chodím jen vyspat. Většinu času trávím v posilce, v knihovně, anebo na hřišti. Slíbil jsem si, že dodělám školu a zmizím někam hodně daleko.

Nejlíp tam, kde mě nikdo nezná. Fotbal je dobrý začátek. Studuju teda architekturu, protože máma, ale radši bych byl profesionálním hráčem.

Projdu kolem sochy zakladatele školy, kterou vloni vytvořili studenti posledního ročníku a na kterou je děkan patřičně pyšný. Nechal ji postavit na koleji na počest jejích autorů, kteří tu během studia bydleli. Přitom taková kravina.

Zahnu za roh, kde začíná klučičí část, a odemknu svůj pokoj.

Svléknu se do naha a padám do postele. Jsem hotovej.

Kapitola 2
Emma

Celou noc jsem nespala. Kdykoli zavřu oči, vidím Charlese s jinou a znovu se rozbrečím. Často mi říkal, že nejsem dokonalá, a když jsme se pohádali, většinou jsem nakonec prosila o odpuštění já. Dokonce jsem kvůli němu skončila v pizzerii, protože se mu nelíbilo, jak se na mě usmívají zákazníci. Včera jsem ještě věřila, že mě miluje, jenže už si nejsem jistá, jestli vůbec ví, co to znamená.

Ráno se konečně vyhrabu z postele a slíbím si, že už kvůli němu neprobrečím ani hodinu navíc. Možná bych mu za tu nevěru měla poděkovat. Kdybych ho nenačapala, klidně bych se mu dál omlouvala i za to, co provedl on. Pěkně rychlé prozření, na moje poměry.

„Emmo, můžu dál?“ vykoukne ze dveří Abi. Zpod černých vlasů, které jí při naklonění spadnou přes jedno oko, na mě zkoumavě hledí.

„Jo, pojď. Jen si vezmu kabelku a můžeme vyrazit.“

Abigail je taková chodící charita. Pomáhá v útulcích, nosí jídlo lidem bez domova a občas vypomáhá i dětem v dětském domově. Když potřebuje další ruce, vezme s sebou mě. Dneska máme roztřídit oblečení, které jim dovezla čistírna, než v jedenáct vyrazím na přednášku.

„Jsi v pohodě?“ Váhavě vstoupí dál.

„Jo, jsem. Charles je pasé, ztratila jsem kvůli němu skvělou práci, kde jsem si i dobře vydělala a teď budu uklízet kolej. Je mi fakt skvěle,“ prohodím ironicky, ale zasměju se doopravdy.

„Moc mě to mrzí. Nechci říkat, že jsem říkala, že nechat pizzerku je blbost, ale aspoň ses ponaučila.“ Jde pomalu ke mně a nastaví náruč k obejmutí, ale já ji zastavím zdviženou rukou.

„Abi, prosím, jen žádné objímání. Jakmile se mě dotkneš, začnu brečet a to jsem si zakázala.“

„Dobře, nebudu na tebe sahat,“ přitaká.

Popadnu kabelku a vyrazíme. Ještě se potřebuju zastavit za správcem kvůli směnám, a tak procházíme kolem vitríny s fotografiemi fotbalistů za posledních dvacet let. V duchu si zkouším, co řeknu Charlesovi, až ho zase potkám. Pak zvednu oči. Stojí u východu s kyticí v ruce a rozhlíží se po hale. Prudce se otočím, abych mu zmizela z dohledu, jenže zakopnu o vlastní botu a narazím do skleněné vitríny. Pokusím se zachytit rámu, ale sklo pode mnou praskne a s rachotem se sesype na podlahu.

„Emmo!“ vykřikne Abi a rychle mě stáhne zpátky, ale pozdě. Sklo je rozbité, já mám lehce pořezanou ruku a správce si mě prohlíží, jako bych to snad udělala schválně.

„Já… já se omlouvám,“ řeknu tiše a podívám se za jeho rameno. Charles už tam není.

*****

„Šest tisíc dolarů,“ opakuju už potřetí a skládám při tom darované oblečení. Děkan mě po nehodě poslal na ošetřovnu, kde mi vyčistili pořezanou ruku a obvázali ji, ale také mi oznámil, že škodu na vitríně budu muset zaplatit. „Kde mám tolik peněz vzít?“ ptám se Abi, zatímco v duchu sčítám všechno, co mám na účtu.

„Pomohla bych ti, kdybych měla z čeho.“ Abi odhodí podprsenku k ostatnímu spodnímu prádlu. „Zkus se s děkanem domluvit na splátkách.“

„To prý nepůjde. A já bych to stejně nejradši zaplatila najednou.“ Z pytle vytáhnu tři úzké proužky rudé krajky. Při představě, že je někdo nosil a potom je poslal dál, se ušklíbnu. „Tohle je fakt nehygienický.“ Odhodím tanga stranou.

„To je ono!“ Abigail se rozzáří jako vánoční stromeček.

„Mám si ty kalhotky oblíknout a jít šlapat?“

„Ne, ty pako. Prodáš ty svoje. Nevím, jestli se vyšplháš na takovou cenu, ale jsou za to dobrý peníze. Mohla bys pak prodat další?“

„Ty ses snad úplně zbláznila. Mám dát inzerát, že prodávám své kalhotky?“ Nevím, jestli se smát nebo jí zařídit nějaké speciální vyšetření hlavy.

„Já to udělala. Za co myslíš, že mám auto?“ Pokrčí rameny a jde dál přebírat oblečení.

„Počkej, ty, moje nejlepší kamarádka, sis vydělala na auto prodejem kalhotek?“ ukážu na ni a pomalu jdu k ní.

„Jo, jen jsem pak zjistila, že když je máš na sobě dýl, mají větší cenu. Troje mi stačily k tomu, abych si splnila sen,“ řekne a já mlčím. Nevím, jestli tomu věřit. Ale pokud je pravda, že mi někdo pošle peníze jen za to, že mu pošlu svoje tanga, začínám uvažovat nad tím, že do toho půjdu. „Až budeme na přednášce, ukážu ti stránku, přes kterou se to prodává.“

„Bože můj! Ona je i aplikace?“

Kapitola 3
Brandon

Někdy mám pocit, že si ty průšvihy přivolávám sám. A asi se nemůžu divit. I já dělám blbosti, ojedu, co má nohy a mezi nimi díru. Peru se a jsem drzej parchant, ale rozhodně nejsem sráč, co podvádí.

A když mám tyhle stavy, zajdu do posilky, kde se snažím ze sebe tu frustraci sundat.

Většinou mi stačí hodina, dneska potřebuju dvě, abych se aspoň trochu uklidnil. Někdy to tak dělám místo vyučování, jindy v posilovně zůstanu až do zavíračky.

Po sprše spěchám na přednášku. Samozřejmě přijdu pozdě. Když otevřu dveře posluchárny, několik hlav se otočí, ale profesor pokračuje dál, takže rychle proklouznu ke klukům.

Posadím se a oni celou dobu sledují dvě holky o řadu níž.

Řehtají se tak, že jedna z nich málem spadne ze židle.

„Ty dvě si dneska něco vzaly?“ nakloní se ke mně Cole, zatímco Dean natahuje krk, aby jim viděl přes rameno.

„Třeba je jen baví přednáška.“ Pokrčím rameny a otevřu si učebnici.

„Jasně. A já jsem zas panic,“ řekne Dean s takovou vážností, že bych tomu možná i věřil.

Ta barevně oblečená něco ukáže blondýnce na mobilu a obě se znovu rozesmějí. Tentokrát tak hlasitě, že profesor přestane psát na tabuli.

„Slečny, rád bych věděl, co je na mé přednášce tak zábavného.“

Blondýnka okamžitě sklopí hlavu a zakryje si pusu dlaní, jenže její kamarádka evidentně nemá ani špetku pudu sebezáchovy, protože se rozesměje ještě víc. „Tak nám to povězte,“ vyzve ji profesor.

„To radši ne,“ dostane ze sebe a místností se ozve několik uchechtnutí.

„V tom případě vás požádám, abyste obě opustily mou přednášku.“

Holky začnou sbírat věci. Jakmile se ta blondýnka postaví, konečně ji poznám. Je to Charlesova bývalka, ta samá, která do mě včera narazila před bratrstvem. Musím uznat, že je docela hezká.

Když procházejí kolem nás, Dean se na tu barevnou usměje, zatímco já se stále dívám na tu blondýnu. Věnuje mi krátký pohled, ve kterém nedokážu přečíst žádnou emoci.

„Hele, nemohla bys mi to taky ukázat? Já bych se potřeboval zasmát," houkne na ně Dean.

„Tak se podívej do zrcadla, debile!" odpálkuje ho blondýnka, aniž by zpomalila.

Cole vyprskne, já se rozesměju a Dean si položí ruku na srdce, jako by ho právě někdo smrtelně ranil.

„Bože, já se zamiloval," pronese zasněně.

„Ty se zamiluješ pokaždý, když tě nějaká ženská pošle do prdele," připomenu mu a bouchnu ho do ramene.

*****

Trénink je masakr, ale přesně takový, jak ho miluju. Sluníčko mi pálí na kůži, tělo se mi rosí potem a každej sval bolí. Míč mi přistane v rukou a já okamžitě hledám volného hráče. Dean se rozbíhá doprava, ale obrana mu zavře cestu, takže ustoupím o pár kroků a hledám jinou možnost. Jenže než stačím přihrát, zleva se na mě vyřítí Charles a vrazí do mě takovou silou, až mi vyrazí dech. Dopadnu zády na trávník a několik vteřin se snažím pochopit, jestli mi právě přerazil všechna žebra, nebo jen polovinu. Bolest mi projede celým tělem a někdo zařve, jestli se Charles trochu neposral.

„Tak co, hrdino, přežil jsi náraz s kamionem?" Skloní se nade mnou Charles a já mám chuť mu ten jeho vítězoslavnej úsměv vymazat z ksichtu.

„Tohle je jen trénink, ty debile," procedím a pomalu se zvedám ze země.

„A co má být? Na hřišti tě taky nikdo nebude hladit po hlavě.“

Charles se ušklíbne a poplácá mě po rameni, jako bych byl nějakej malej kluk, kterýmu právě vysvětlil pravidla fotbalu. „Měl by ses uklidnit, Brandone. Už nejsi kapitán, abys mi tady rozkazoval.“

A je to tady. Ta jedna věta, kterou si mohl odpustit, ale samozřejmě to neudělal, protože přesně ví, kam má bodnout, aby mě nasral.

„Ještě jednou to zopakuj.“

„Co? Že už nejsi kapitán?“ nakloní hlavu a usměje se. „Nebo že sis podělal kariéru kvůli pár zasranejm testům?“

Udělám krok k němu, ale než se stihnu rozhodnout, jestli mu jednu vrazím, někdo mě chytne za rameno.

„Brandone, ser na něj,“ ozve se Cole, jenže Charles se začne smát.

„Poslechni kamaráda. Ještě jeden průser a možná tě konečně vyhodí.“

Vytrhnu se Coleovi a udeřím Charlese do obličeje. Ten zavrávorá, ale než mi stačí ránu vrátit, někdo mě popadne zezadu za dres.

„Walkere!“ zařve trenér a odtáhne mě od něj. „Pro tebe trénink skončil. Padej do šatny!“

Chci něco říct, ale místo toho si jen zkousnu ret, zvednu helmu ze země a odejdu. Jakmile za sebou zavřu dveře, mrsknu helmu do skřínek a pak do ní dám ještě pěstí. Napínám svaly k prasknutí a oddechuju tak hlasitě, že je to spíš vrčení. Zas to udělal. Stačilo pár slov a já mu dal přesně to, co chtěl. Další důvod, proč ze mě může dělat nezvladatelnýho kreténa. Nasraně kopnu do lavičky a hned toho lituju, protože mě v žebrech píchne, až musím zatnout zuby.

Po cestě si čistím hlavu, ale moc mi to nejde. Pořád vidím ten jeho ksicht a pořád mám chuť mu na něj šlápnout.

Jakmile se dostanu ke koleji, už se pomalu stmívá. Jen otevřu dveře, uhodí mě do nosu vůně saponátu. Je vytřeno, což tu dlouho nebylo. A pak ji zahlídnu. Charlesova ex. Stírá si z čela pot a dívá se na perfektně vyleštěnou podlahu. Ta holka je vážně všude. Projdu kolem ní, aniž bych se na ni podíval, ale cítím na sobě její pohled plný zloby.

„To si ze mě děláš prdel? Ty nevidíš, že jsem to právě vytřela?“ vyjede po mně jak vzteklej pes.

„Vidím a co? Mám tě snad pochválit?“ pokrčím rameny.

„Ne, nechci, abys mě pochválil, chci, abys mi nešlapal na vytřenou podlahu!“

„Radši tě pochválím. Vypadá to fakt dobře.“ Musím se pousmát. Je maličká, sahá mi sotva k ramenům, ale slyšet ji jde na míle daleko.

„Ty jsi fakt kretén,“ přivře na mě ty své modré oči plné nenávisti.

„Ty máš teda slovník.“

„A ty zase špinavý boty, tak laskavě vypadni, než tě to nechám vytřít.“

„Neboj, to uschne.“ Mrknu na ni a otočím se ke schodům.

„Idiote!“ zařve za mnou, ale já se jen pousměju. Až ve chvíli, kdy dojdu ke schodům, mi dojde, že mi ten prcek vlastně zvedl náladu.

Kapitola 4
Emma

Nikdy mě žádný profesor nevyhodil z hodiny, ale nemohla jsem se přestat smát, když mi Abi četla ty inzeráty.

Prodám týden používané tanga. Rudá krajka, značkové. Jednou jsem se do nich udělala. Vyvolávací cena sto dolarů.

A pod tím komentář.

Jestli ses neutírala, dám dvě stě dolarů.

„Nevím, co po ní chce, už se do nich chudák udělala, to potřebuje ještě její vzorek moči?“ prohodila Abi a já už to nevydržela. Dostala jsem totální záchvat smíchu.

Profesor nás okamžitě vyrazil z učebny, ale nám to bylo jedno. Co mi ale jedno nebylo, byli ti tři, co po nás tak čuměli a měli debilní kecy. S chlapama jsem definitivně skončila. Přísahám na moje použité kalhotky.

Po tom trapasu se vrátíme na kolej, protože stejně nemám nejmenší chuť poslouchat další přednášku. Sedíme na posteli a začneme inzerovat moje spodní prádlo. Abi hodí inzerát jako anonym. Pro mě to znamená, že ode dneška si neměním spoďáry. Tohle nepřežiju.

S inzerátem máme hotovo a já se můžu pustit do další radosti dnešního dne. Do své nové práce. Správce mi předává mop s kýblem a vysvětluje mi, jak mám správně vytírat prostory. Nechce se mi, ale peníze potřebuju, takže i přes svou nechuť se do toho pustím. Už jsem skoro u konce. Bolí mě záda, na rukou mám mozoly, ale jsem na sebe pyšná. Zvládla jsem to. Dodělávám poslední část, když zaslechnu kroky. Otočím se a to hovado normálně projde přes mou nablýskanou podlahu. Je to ten namachrovanej idiot z přednášky. Vysokej, široký ramena, černý vlasy rozcuchaný do všech stran a zadek, na kterej by se za jiných okolností docela dobře koukalo. Jenže pak si všimnu jeho bot a veškerý zájem o jeho zadní partie mě okamžitě přejde. Vyjedu po něm, protože tohle už je vážně moc.

Člověk tady skoro vypustí duši, aby se ta podlaha leskla, a on si přes ni nakráčí v botách, jako by byl pánem celý koleje. A místo omluvy mi ještě oznámí, že to uschne. No samozřejmě, že to uschne, Einsteine! Jenže ty zasraný stopy tam zůstanou!

„Super, teď to můžu vzít znovu."

Když si večer lehnu do postele, mám ze sebe špatný pocit. Necítím se dobře, když jsem si po sprše oblékla ty samé kalhotky co ráno. Tohle je nepříjemná zóna, která by se neměla překročit.

Už se chystám spát, když mi přijde oznámení na aplikaci, kde jsem si podala inzerát.

Mohu vidět fotku tvých kalhotek. Když je uvidím, dostaneš dvojnásobek nejvyšší nabídky.

Chvíli na tu zprávu zírám a přemýšlím, jestli je ten chlap úplně magor, nebo jestli jsem větší magor já, když vůbec zvažuju, že mu odpovím. Jenže dvojnásobek nejvyšší nabídky zní momentálně mnohem líp než další večer s mopem, takže nakonec odhrnu deku a sáhnu po telefonu. Stáhnu si tepláky kousek pod boky a vyfotím jen lem kalhotek. Obličej ani nic dalšího na snímku není. Pošlu ji pouze tomuto uživateli a pak mobil zamknu a jdu spát. Lituju sama sebe. Dopadla jsem jako troska, která vytírá podlahu, její kluk ji podvádí, a aby měla nějaké prachy, porušuje hygienické návyky.

*****

Probudí mě klepot. Ne, je to doslova bušení na dveře. Když vyletím z postele, dezorientovaně se rozhlížím kolem sebe. Nejdřív mi nedochází, kde jsem, ale pak mě vzpomínky praští do hlavy.

„Emmo! Okamžitě otevři, to jsem já, Abigail."

„Abigail?" Vylezu z postele a zamířím ke dveřím, ale na prahu ložnice se zarazím. Patricia, moje spolubydlící z informatiky, stojí uprostřed pokoje v noční košili s Marilyn Mansonem a v ruce drží kuchyňský nůž. „Proč máš, proboha, tohle?"

„Protože nám někdo o půlnoci mlátí na dveře," odsekne. „A protože jsem včera viděla horor, ve kterém přesně takhle začíná první vražda."

„To je Abigail!" Namířím prstem ke dveřím a natáhnu se po klice.

„To tvrdí ona. Já jen říkám, že vrah by nejspíš taky nepředstavil sám sebe jako vraha." Podívá se na nůž, jako by teprve teď přemýšlela, co s ním.

„Dej to pryč, než někoho omylem napíchneš."

„Fajn. Ale až nás jednou zabijou, chci mít na náhrobku napsáno, že jsem tě varovala." Položí nůž na kuchyňskou linku a zmizí v pokoji.

Pustím Abi dovnitř. Ta na mě okamžitě začne křičet: „Cos to udělala? Tys mu poslala fotku?"

„Co?" nechápu. Abigail mi ukáže mou fotografii. Tu, kterou jsem poslala anonymně a jen jednomu člověku.

„Do prdele!" vyjeknu a vezmu jí mobil z ruky.

„Je to všude!" dodá a sedne si. „A dokonce s tvým jménem. Šíří se to internetem jako mor!"

„Ale jak?" vyhrknu. „Vždyť jsme to zveřejnily anonymně. A není mi vidět obličej!"

„Inzerát anonymní byl," přikývne a nervózně si promne čelo. „Jenže když jsme zakládaly účet, přihlásily jsme se přes tvůj profil a já si nevšimla, že v soukromých zprávách je vidět tvoje skutečný jméno. Ten hajzl udělal screenshot celý konverzace a hodil ho na internet." Promne si obličej. Vidím na ní, jak ji to mrzí, ale i tak to znamená, že…

„Takže teď všichni vědí, že chci prodat své použité kalhotky?" vyslovím tiše a s takovým studem, že bych se nechala normálně raději vymazat z celého světa.

„Bohužel ano."

„Ne," kroutím hlavou. „Musí to jít nějak zvrátit," kouknu zas na fotografii. Má přes tisíc sdílení. Dívám se na to číslo a vůbec nevím, co říct. Tisíce lidí právě zjistili, že prodávám použité kalhotky, a já se mám zítra normálně ukázat ve škole. Bože, jestli existuje nějaká možnost, jak se odstěhovat na jinou planetu, beru první volný let.

Kapitola 5
Brandon

Ještě ani neotevřu oči a už mi vibruje mobil. Poslepu ho nahmatám a rozsvítím. Sakra, ještě jsem měl dvacet minut spánku.

„No," zvednu hovor.

„Ty jsi neviděl, co jsem ti posílal?" ječí Cole. „Okamžitě otevři zprávy a koukni na to. Kámo, to tu ještě nebylo," zavěsí, aniž bych se vůbec vzpamatoval.

Otevřu, co mi naposílal a v tu chvíli se probudím. Vždyť to je přeci Charlesovo holka! Když se na fotku podívám pořádně, vidím její kalhotky. Hlava mi to nebere, tak rozkliknu popisek.

„No do prdele," vydechnu. Nevím, jestli se smát, nebo nad ní brečet. Jedno je však jistý. Dneska bych nechtěl být v její kůži.

Navzdory všemu se zasměju. Nedá mi to, proto začnu trochu pátrat a poté, co zjistím, kolik by si tak mohla vydělat, přemýšlím, že bych do takovýho kšeftu šel taky. Opravdu je někdo ochotný zaplatit i tisíc babek za… za takovej fekál? Jestli mi nějaká holka nabídne takovou sumu, klidně se nebudu měsíc koupat, budu nosit jedny trenky, a ještě jí je pošlu v rudé mašli, ať si to užije.

*****

Jasně že se nemluví o ničem jiným. Tu holku neuvidím a asi se jí nedivím. Její něžný pohlaví by nesneslo takové ponížení. Kluci si z toho udělali mantru, ale když jsem jim řekl, kolik si může vydělat, začali přemýšlet o stejném zaměstnání.

„Vole, u nás by stačil jeden trénink. Když by to bylo ještě po zápase, nemusíme celej život makat," prohodí naprosto vážně Dean. Vidím, jak

mu v hlavě jede kalkulačka. Trenky, které má doma, krát trénink, děleno zápas.

„Zavaříš si mozek, Deane," varuju ho.

„Pozdě. Už se stalo."

S Colem se zasmějeme. Dean je pro každou srandu, takže bych se nedivil, kdyby za chvilku opravdu nabízel svoje spodní prádlo někde u stánku před fakultou.

*****

Vystřelím z hodiny a prásknu vztekle dveřmi. Mám chuť se otočit a rozbít tomu hajzlovi hubu. Držím se jen silou vůle, abych to neudělal. Jenže nemůžu, protože od toho narafičeného podvodu mi jen tak profesoři nevěří.

Charles zase jednou dokázal, že je král všech kreténů, a tentokrát tím u mě překročil veškeré myslitelné hranice. Vytahal mé nákresy k architektonickému projektu, na kterém jsem makal už několik měsíců, a polil je horkým kafem. Prej nehoda. Ten grázl to udělal schválně, ale já jsem byl špatnej, protože jsem vystartoval. V žilách se mi doslova vaří krev, ale nebudu řvát ani nadávat, to by mu jen udělalo radost.

Dean a Cole stojí vedle mě, oči podlité krví a svaly na rukou napjaté k prasknutí.

„S tímhle zmrdem už se prostě nedá vyjednávat, Brandone," sykne Cole a zatne pěst do kovové skříňky tak silně, až se rozlehne dutá rána. „Co s ním hodláš dělat? Vždyť ti dělá ze školy absolutní peklo, a ještě se ti směje do očí. Tohle přece nemůžeš nechat jen tak bez odpovědi, na to tě znám moc dobře."

Podívám se přes chodbu na Charlese, úplně normálně se baví se svými poskoky, plácá se po ramenou a naplno si vychutnává pocit levného vítězství.

„Pojebu mu mámu," pousměju se s chladným, jedovatým úšklebkem v koutku úst a přehodím si tašku přes rameno. „Já mu ukážu, co to

znamená, když si někdo hraje s mým životem a sahá mi na práci. Vyřídím to po svém.“

„Cože?“ vyjekne Dean se smíchem. „Nahraj nám to aspoň.“

Nic nahrávat nehodlám. Vím, že Charlesova máma je děvka. Ojede i strom a pokukuje po mně od doby, co se mi začaly rýsovat svaly a vylezl mi první chlup. Kdyby to byla hodná ženská, co peče koláče a vaří starýmu sekanou, ani by mě to nenapadlo, ale tak to není. A taky vím, že Charles na svoji maminku nedá dopustit.

Cesta na předměstí ubíhá jak ve zpomaleném filmovém střihu. Mám v hlavě naprosto jasno a každá myšlenka má jediný cíl. Vím přesně, kde ho to zraní nejvíc, kde má jeho skvěle vybudovaný pancíř ty největší trhliny. Charles se celou dobu ohání penězi své rodiny a tím, jak je nedotknutelný, ale úplně zapomíná na to, že každá pevnost má své slabé místo – a tou je jeho matka, která si na stará kolena začala užívat svobody, večírků a mladších známostí, zatímco synka má upřímně řečeno celkem na háku.

O dvacet minut později už stojím před luxusním domem za městem. Charlesova máma mi otevře v hedvábném županu. Tak tohle bude snadné, pomyslím si. V očích se jí mihne upřímné překvapení, které ale bleskurychle vystřídá hříšný zájem a úsměv, když zjistí, kdo stojí na prahu.

„Brandone? Co ty tady... Charles přece není doma, má trénink...“ nestihne ani dořící větu.

Udělám rázný krok vpřed a nohou lehce kopnu do těžkých vstupních dveří, až se za námi s tlumeným cvaknutím zabouchnou. Vím přesně, co dělám. Tahle hra má svá nová pravidla a já je držím pevně v rukou.

„Jak se máte, Charlesovo mámo?“ promluvím hrubým hlasem. Podívám se jí na rty a pak do očí.

„Já… já.“ Přitáhne si župan k tělu.

„Viděl jsem vás minule v obchodě. Byla jste tak sexy.“ Chytím ji za boky, prudce ji otočím a opřu ji o ně.

„Brandone, já… tohle bychom asi neměli.“ Položí mi ruce na hrudník a vykulí oči. „Bože,“ zasténá a skousne si ret. Sama o sobě není ošklivá. Blondýnka, jenže víc umělá než přírodní. Což je v tomhle případě asi dobře.

„Chci tě, Charlesovo mámo. Zdají se mi o tobě sny, kde spolu dovádíme a já už to nevydržím,“ zasténám a lehce jí přejedu rty po těch jejích, přitom ji rukou hladím po stehně, pak jedu přes boky, až se dostanu k výstřihu. Zapluju dlaní pod látku a stisknu její silikony. Charlesova máma zasténá a zakloní hlavu. Okamžitě se jí přisaju na krku a vím, že tahle pomsta je sice sviňárna, ale já si ji hodlám užít.

O půl hodiny později už mám naprosto vyhráno. Stará paní mi doslova zobala z ruky a celá ta situace je tak bizarně absurdní, až mi na ústech cuká vítězný úsměv.

Vycházím z její ložnice, naprosto klidně si zapínám pásek u kalhot a v obličeji mám uspokojení, když vtom to uslyším. V zámku vchodových dveří se otočí klíč. Dveře se rozrazí a v předsíni stojí Charles s taškou přes rameno.

Než stihne cokoli pochopit nebo vůbec zvednout hlavu, z ložnice vyjde jeho máma s mým jménem na ústech.

Sleduju jeho tvář, jak pomalu a jistě bledne, podle toho, jak moc mu dochází, co se tady právě stalo.

„Myslím, že ti to nemusím vysvětlovat,“ dojdu pomalu k němu a pošeptám tak, aby to slyšel jen on: „Tohle bylo poslední varování.“

Kapitola 6
Emma

Snažím se tvářit, že je všechno v naprostém pořádku, že vzduch kolem mě netěžkne odsouzením a že ty pohledy, které na mně utkvívají na každém kroku, jsou jenom hloupým výplodem mé vlastní bujné fantazie.

Jsem studentka psychologie v posledním ročníku. Vím, že tohle je jen moje zkouška, a pokud se jí nepostavím tváří v tvář, bude mě strašit na každém rohu. Vloni jsem měla praxi u jednoho psychologa, který pomáhal obětem šikany a popravdě já se teď cítím úplně stejně, i když si za to můžu sama.

Měla bych se někam zašít. Měla bych zalézt do nejtemnějšího kouta univerzitní knihovny, natáhnout si kapuci přes hlavu nebo rovnou sednout na první autobus a odjet. Jenže doktor jasně říkal, že čím víc se budou jeho pacienti schovávat, tím víc jim budou dávat prostor k tomu, aby se do nich neustále útočilo. Takže zvednu bradu o něco výš, srovnám záda, pevně si přehodím popruh ošoupaného batohu přes rameno a vykročím k pultu s jídlem s výrazem naprosto neohrožené královny, i když v žaludku mi mezitím divoce tančí celé hejno rozzuřených vos a srdce mi buší někde v krku.

„Dejte mi jedno černé espresso," syknu na ženu za pokladnou, která na mě zírá, jako bych právě přišla z jiné planety nebo měla na čele vytetované varování.

Otočím se s kelímkem v ruce a ostře sjedu očima celou místnost, abych našla nějaký volný stůl, co nejdál od lidí. Mnoho šancí ale nemám. Všechny pohledy totiž magneticky směřují ke mně, ať se pohnu kamkoliv.

U velkého stolu v rohu sedí jako obvykle parta namyšlených roztleskávaček, které mě upřímně nesnášely už dlouho před tímhle skandálem. Teď mají doslova Vánoce.

„Ty jo, koukejte na ni... Pořád má tu drzost sem vůbec lézt," pronese jedna z nich předstíraně šokovaným hlasem. „Já být jí, tak se propadnu hanbou do země a už se na univerzitě nikdy neukážu. Kdo ví, co všechno tahle holka dělá za peníze stranou, že?"

Horká káva v mých třesoucích se rukách mi najednou připadá jako žhavé uhlí, které mi pálí kůži skrz tenoučký papírový kelímek. V žilách se mi začíná prudce vařit čistý vztek, který spolehlivě přebíjí veškerý strach. Udělám dva rázné kroky jejich směrem, v očích mám chladný oheň.

„Hele, jestli máš potřebu řešit moji peněženku, tak si nejdřív zameť před vlastním prahem," zavrčím ostře a probodnu ji pohledem. „A aspoň bys mohla přestat utrácet tátovy peníze za ty laciné plastické operace, protože z té tvé duté hlavy tě stejně nevytáhnou!"

Zrudne vzteky a otevírá ústa, že mi to vrátí, ale než stihne cokoli vyhrknout, někdo mě silně chytí za loket a trhne mnou zpátky.

Než stihnu vystřelit další jed, ocitám se tváří v tvář Abigail. Ta holka má neuvěřitelný, téměř nadpřirozený talent objevovat se vždycky v tom nejméně vhodném okamžiku – nebo možná naopak přesně tehdy, kdy to nejvíc potřebuju.

„Tady rozhodně zůstat nechceš, věř mi," procedí tiše, ale velmi pevně mezi zuby, vezme mě za ruku a prakticky mě silou vyvleče ven. „Na ty pipky kašli, nestojí ti to za ty nervy."

Na čerstvém vzduchu se obě nadechneme.

„Nejradši bych jí ten kelímek obouchala o hlavu."

„To bysme určitě zvládly, ale dneska na to nemáme čas," usměje se Abigail a kývne hlavou k lavičkám pod stromy. „Pojď, sedneme si tady venku, dáme si to tvoje espresso a trochu vydýcháme ten toxický vzduch."

Společně si sedneme na sluníčko. V klidu dopijeme kávu, probereme rozvrh a pak se vydáme na dopolední přednášky, které se naštěstí obejdou bez větších incidentů. Hned po škole celé univerzitní hřiště začíná hlučet davem.

Na univerzitní stadion míří skoro celá kolej, a protože máme s Abigail po přednáškách volno, necháme se strhnout davem. Sedíme sotva pár minut, když se na hřišti dostane k míči sedmnáctka. Ustoupí za svou útočnou linii, hledá volného spoluhráče, ale soupeřovi obránci mu zavřou cestu k přihrávce. Nakonec si míč nechá, protáhne se mezerou mezi dvěma hráči a doběhne až do endzóny. Diváci kolem nás vyskočí ze sedadel a já se přistihnu, že řvu s nimi.

Sedmnáctka se v endzóně otočí k tribuně a s vítězným úsměvem zvedá ruku nad hlavu.

Když zápas skončí a hřiště se pomalu vyprázdní, zamíříme s Abigail k parkovišti u hlavního vchodu, kde dopíjíme zbytek ledové kávy z kelímků. Vtom kolem nás líným, sebevědomým krokem prochází ten kluk, co mi pošlapal podlahu. Má na sobě propocený dres s číslem sedmnáct, přes rameno přehozenou tašku a v očích tu nebezpečnou jiskru po vyhraném zápase.

Když mě uvidí, jeho rty cuknou v pobaveném úsměvu. Zpomalí krok, zadívá se přímo do mých očí a s tichým pobavením mi věnuje letmý, ale sakra intenzivní pohled, až mi v břiše nečekaně přeskočí podivná jiskra.

V tu samou chvíli se zpoza rohu přižene Charles. Vypadá jako na odpis, v obličeji zelený vztekem a žárlivostí. Když mě uvidí, hned má potřebu si rýpnout.

„No ne, koukejte na ni," uchechtne se kysele a přistoupí blíž, aby ho všichni slyšeli. „Co tady děláš, Emmo? Sháníš zase nějaký přivýdělek? Nebo čekáš, až ti nějaký chlap zaplatí večeři? S tou tvojí pověstí bys raději měla zalézt."

Než stihnu cokoli odpovědět nebo ho poslat do patřičných míst, ten kluk se rázem otočí na patě. Jeho úsměv zmizí a v očích se mu objeví chladný, nebezpečný posměšek. Udělá krok k Charlesovi a ztlumí hlas do hrozivé polohy, která má ale sílu blesku.

„Říkal jsi něco?" sykne Brandon tak mrazivě, až Charles na vteřinu zavře ústa. „Tvoje máma mi vyprávěla, jaký jsi hodný chlapeček, ale mně to tak nepřijde, když tu napadáš svou bývalku."

Charles polkne naprázdno, barva z obličeje se mu kompletně vytratí a beze slova, s ocasem staženým mezi nohama, se otočí a odchází pryč.

Zůstanu stát a sleduju jeho záda. Ještě před chvílí mě vytáčel tím svým samolibým úsměvem, a teď se postavil Charlesovi kvůli mně. Rozhlédnu se po ostatních, ale všichni už zase řeší fotbal. Jen já pořád přemýšlím, proč má kluk, který mi pošlapal čerstvě vytřenou podlahu, najednou potřebu mě bránit.

„Co to, sakra, mělo znamenat?“ hledám u Abigail odpověď.

„Nevím,“ směje se. „Ale prý mu ojel mámu, tak asi to,“ řekne jen tak.

„Cože?“ vyprsknu kafe. „Jakože tenhle kluk ojel… Ne?“ zasměju se, protože to je ještě větší bomba než můj trapas.

Dopijeme, hodíme kelímky do koše a jedeme na kolej. Ještě mě čeká vytřít podlahu, než se vrhnu na úkoly a pak konečně do postele.

Jenže nejsem schopná se soustředit. Jedu automaticky a na tváři mi pohrává úsměv. Vím, že je Charles mamánek a pokud mu jeden ze spoluhráčů zneuctil matku, což ani nejde, protože ona dá každýmu, ale i tak. Charles musí být totálně rozebraný. A já mu to přeju.

Toho kluka moc neznám, vím jen, že se s Charlesem dřív hodně kamarádil. Když pak Brandonovi našli v počítači otázky ke zkoušce, jejich přátelství se rozpadlo. Charles mi tvrdil, že je Brandon ukradl sám, a ještě se pokusil svalit vinu na něj. Tehdy jsem mu věřila. Teď si vybavím, jak snadno mi dokázal lhát do očí, a poprvé mě napadne, že celé to jeho vyprávění mohlo být jenom dobře připravené divadlo.

Když mám hotovo, odnesu kýbl do komory a vracím se na pokoj. Jenže zase on. Projde po mé vytřené podlaze a je mu to úplně jedno. Sakra, proč já se s tím vůbec seru.

„Sedmnáctko!“ zavolám na něj. „Baví tě to?“

Otočí se, koukne na zem a pak na mě.

„A tebe?“ nahodí samolibý úsměv a odejde.

Kapitola 7
Brandon

Všechno v těle mě pálí po včerejším zápase a nekonečných hodinách strávených v posilovně. Vypnul jsem budík hned, jak zazvonil, ale stejně mám pocit, že jsem spal sotva deset minut.

Beru si čistou mikinu, házím přes rameno tašku a vyrážím z pokoje. Měl jsem v plánu jedinou věc – stavit se na chodbě u prodejního automatu pro pitomé kafe, které chutná jako horký asfalt, ale aspoň mi to trochu probere mozek. Cítím v kostech, že dnešní den bude stát za starou belu, protože přednáška z mechaniky materiálů hned v osm ráno je přesně ten druh utrpení, který člověk potřebuje.

Když procházím kolem hlavní chodby u kolejních sprch, všímám si jí. Emma zase klečí na kolenou, v ruce žmoulá špinavý hadr a s hrozným nasazením drhne podlahu, jako by jí na tom kousku lina závisel celej posvátnej život.

Zastavuju se na okamžik o pár kroků dál, ruce si zakládám na hrudi a s pobaveným úšklebkem sleduju, jak se trápí. Vypadá to, že je naprosto ve svém živlu, co se týče utírání cizích špín.

Zrovna kolem mě prochází Dean a plácne mě přes rameno.

„Nechceš jí s tím hadrem pomoct, ať to máte rychleji z krku?“ šklebí se a ukazuje bradou na Emmu.

„Za chvíli,“ procedím tiše s úšklebkem a sleduju, jak blonďatý culík na hlavě té holky sebou cukne pokaždé, když zabere silou. „Nejdřív si musím zařídit vlastní přísun kofeinu, jinak tady usnu dřív než ona.“

„Tak hodně štěstí s tou černou břečkou.“ Zasměje se Dean a pokračuje dál chodbou ke schodům.

Já ale neudělám ani krok. Sleduju Emmu a vím, že bych měl jít dál, jenže ten její permanentní výraz nasrané mučednice mě naprosto

spolehlivě vytáčí. Prostě nemůžu odolat nutkání do ní rýpnout, protože je to až příliš snadné a ona pokaždé tak krásně vyletí.

„Hele, Popelko," pronesu hlasitě a schválně dělám několik velkých, naprosto zbytečných kroků přímo doprostřed jejího čerstvě vytřeného, ještě lesklého úseku. „Snažíš se hezky, to jo, ale příště by to chtělo víc lesku a méně kňučení."

Moje boty zanechávají hned dvě dokonalé stopy.

Emma ztuhne. Doslova zamrzne v pohybu jako socha, kterou tady mimochodem taky obdivujeme. Pomalu zvedá hlavu, ruce v gumových rukavicích pevně sevře v pěst a v těch jejích modrých očích bouchá taková sprcha vzteku, že by to rozsvítilo celé patro.

„Ty jsi vážně takový vůl, sedmnáctko," zavrčí skrze zaťaté zuby a pomalu se staví na nohy. „Tobě nestačí, že jsi celej život obklopený jenom činkami a vlastní namyšleností?"

„Hele, já za tvoje komplexy nemůžu." Pokrčím rameny a schválně udělám další krok vpřed. „Jenom říkám, že ta podlaha potřebuje ještě vyleštit. Když už chceš dělat záslužnou činnost, dělej ji pořádně."

„Víš co? Jdi do prdele! Už mě tvoje stupidní vtípky vážně nebaví! Dej mi pokoj!"

„Ale ale, copak, došly argumenty?" provokuju dál a v hlase mám ten nejotravnější tón, jakého jsem schopen. „Když neumíš vytírat, tak to prostě vzdej, nikdo tě k tomu nenutí. Pořád můžeš prodávat spoďáry."

Vypadá, že mě v tu vteřinu klidně holýma rukama roztrhá na kusy. Už se neovládá. Bleskurychle popadne kýbl špinavé šedé vody, který má vedle sebe připravený na máchání hadru, a s hněvem v očích ho po mně mrští.

„Tohle už na mě nezkoušej!" zaječí.

Vůbec to nečekám. Myslel jsem, že maximálně zase něco pronese nebo po mně mrdne hadrem. Zaseknu se uprostřed pohybu, snažím se uskočit stranou, ale je pozdě. Voda z kýblu se rozstříká všude kolem v obrovské vlně. Těžký plastový kýbl letí vzduchem jako nějaký projektil

odpálený z katapultu a s ohlušující ránou naráží přímo do podstavce bronzové sochy zakladatele školy.

Bronzová socha se v tu ránu zakymácí, zlověstně zapraská a s rachotem se svalí na zem. Podstavec se pod tou ranou rozštípne na několik kusů a socha přijde o celou pravou ruku, která se odkutálí přesně k mým nohám, kde zůstane bezvládně ležet v kaluži špinavé vody.

V celé chodbě v tu chvíli nastává naprosté, hrobové ticho. Zastavují se všichni studenti v okruhu dvaceti metrů, knížky padají lidem z rukou a všichni s otevřenou pusou zírají na tu spoušť. Zpoza rohu se okamžitě přiřítí správce koleje, s obličejem rudým jak rajče a očima navrch hlavy, protože tenhle hluk by vzbudil i mrtvého.

„Co to tady proboha vyvádíte?!“ ječí a vzteky se mu třesou ruce, když přibíhá blíž. Zírá na rozbitou pýchu celé univerzity ležící v kaluži špinavé vody. „Vy jste ho zabili! To je naprostá katastrofa!“

„Pane správce, já nechtěla, to on schválně...“ začne hned koktat Emma, s obličejem bledým jako stěna.

„Já nic, pane správce, to ona tady...“ zkouším se z toho vykroutit, ale správce mě okamžitě utne rázným máchnutím ruky.

„Ticho! Ani slovo!“ křikne tak hlasitě, až mi zalehnou uši. „Vy dva... vy dva jste se definitivně zbláznili! Zničili jste majetek univerzity! Okamžitě oba k děkanovi! A tentokrát vám nepomůže ani svěcená voda!“

Emma tam stojí, s otevřenou pusou zírá na zničenou sochu zakladatele a pak pomalu přesouvá svůj šokovaný pohled na mě.

„Tohle je čistě tvoje vina, ty idiote,“ sykne tiše mezi zuby, zatímco správce nad námi dál vztekle gestikuluje.

„Moje vina? Vždyť jsi po mně hodila kýbl!“ ohradím se polohlasem, ale v tuhle chvíli už vím naprosto přesně, že z tohohle malého průšvihu se jen tak lehce nevykroutíme a děkan nás oba sežere i s botama.

Kapitola 8
Emma

Děkanova kancelář vypadá jako z nějakého špatného hororového filmu, kde dávají na vybranou, jestli chceš umřít hlady, nebo pod gilotinou. Já v téhle chvíli upřímně nevím, co z toho je horší, ale Brandona bych nechala nejdřív mučit a pak gilotinu.

Sedím na té příšerně nepohodlné židli, ruce mám sevřené v klíně a nehty zaryté do dlaní. Zírám přímo na jeho masivní stůl. Brandon stojí hned vedle mě, ruce má zaražené hluboko v kapsách té své věčné ošoupané mikiny a tváří se, jako by se ho celá tahle situace vůbec netýkala. Je naprosto klidný, což mě vytáčí ještě víc než ten fakt, že nám hrozí vyhazov.

„Tohle byl majetek univerzity naprosto nevyčíslitelné hodnoty. Slečno Emmo, pane Brandone. To, co jste předvedli na chodbě, není obyčejná klukovina, je to vandalismus prvního stupně.“ Tužkou rytmicky klepe do desky stolu.

„Byla to sádrová sračka s příměsí levného bronzového spreje, pane děkane, to přece není moje...“ utrousí Brandon a v tu vteřinu doslova explodu ju vztekem.

„Vždyť je to všechno tvoje vina!“

„Moje? Ty jsi po mně mrskla posranej kýbl, ty hysterická puberťačko! Můžeš si za to úplně sama, tak tady ze sebe nedělej chudinku!“

„Já nejsem hysterická, ty přerostlé hovado!“ bouchnu dlaní do opěradla židle a mračím se na něj tak silně, až mě bolí celý obličej. „Ty jsi schválně dupal do mého čerstvě vytřeného úseku, abys mě vytočil do běla!“

„Protože vytíráš jako naprostý amatér, Popelko! Děláš to blbě, všude necháváš šmouhy!“ prská na mě zpátky, napodobuje můj tón a dělá na mě ksichty.

„Ticho! Stačilo! Mně už s vámi dochází trpělivost!“ zařve děkan tak hlasitě a výhružně, až nadskočím v židli a Brandon konečně na vteřinu sklapne. „Mě nezajímá, kdo, co a jak! Hádáte se jako děti na hřišti, místo toho, abyste sklopili hlavy a uznali svou chybu, sakra!“

Děkan se na nás dva ještě jednou přísně podívá, zhluboka se nadechne a zvedne dva prsty, aby nám ukázal závažnost situace. „Buď tu škodu ve výši patnáct tisíc dolarů společně uhradíte do konce aktuálního semestru, nebo tu rozbitou sochu vlastníma rukama dáte dohromady tak, aby vypadala jako dřív. Brandon studuje architekturu, takže připraví přesný technický a statický postup opravy, a vy, Emmo, mu budete pomáhat s manuální prací. Jestli odmítnete, slečno Emmo, okamžitě a bez náhrady přicházíte o ubytování na koleji a své pracovní místo. A vy, Brandone, dostanete další disciplinární záznam do karty, který vás pošle rovnou ven z univerzitního týmu a možná i ze školy. Rozuměli jste tomu?“

Zírám na něj s otevřenou pusou a mám pocit, že se se mnou houpe celá místnost.

„Patnáct tisíc dolarů?! Vždyť já nemám ani na blbý rohlík! S tím mým mizerným vytíráním si na to nevydělám ani za sto let života!“

„To je čistě váš problém, slečno, ne můj,“ odvětí děkan naprosto suše a bezcitně. „Máte čas do zítřejšího rána na rozmyšlenou. A teď už konečně vypadněte z mé kanceláře.“

Vyhrneme se ven na chodbu a já mám v téhle chvíli obrovskou chuť někoho fyzicky napadnout, nejlépe toho blbce stojícího vedle mě. Patnáct tisíc dolarů! Moje mizerná brigáda s mopem mi stačí tak tak na základní jídlo, levná skripta a autobus, natož na zaplacení zničené univerzitní ikony. S touhle prací na koleji jsem v absolutním háji a jestli chci tuhle noční můru přežít, musím si okamžitě, ještě dneska večer, najít něco mnohem lépe placeného – nějakou normální, pořádnou práci ve městě, kde nebudu muset uklízet po namyšlených sportovcích.

„No jo, tak si holt sedneme k sádře a budeme patlat. Neříkej, že...“ začne zase rýpat Brandon hned, jak za námi klapnou těžké dveře.

„Zavři už konečně tu svou nevymáchanou tlamu!“ zavrčím na něj tak ostře, až sebou cukne, v očích mám vztek a na krajíčku horké slzy, které odmítám pustit ven. „Kvůli tobě jsem v takové prdeli, že vůbec nevím, co se mnou bude, takže se na mě přestaň dívat, jako by se nic nestalo!“ Otočím se na podpatku a rychlým, vzteklým krokem odcházím pryč chodbou, zatímco on tam zůstává stát s těma svýma idiotskýma řečma na jazyku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Tanga za všechny prachy**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.